

IZVEŠTAJ

Sandžački odbor za zaštitu ljudskih prava i sloboda u Novom Pazaru, na osnovu izjava oštećenih i dokumentacije koju su podnijeli Odboru, od strane Odbora podnijete su krivične prijave 25.05.2001. godine Okružnom javnom tužilaštvu u Novom Pazaru protiv.

1. Paunović Dragana
2. Nedić Milana
3. Karličić Milića
4. Rosić Gorana
5. Stefanović Radosava i
6. Dva lica N.N., svi radnici MUP-a u Novom Pazaru i Sjenici, za krivična dela teške telesne povrede iz čl. 53 st 2, iznuđivanje iskaza iz čl. 65 st. 1 i 2, zlostave u službi iz čl. 66 KZS, izvršena u toku 1993/94. godine.

OŠTEĆENA LICA:

1. Džigal Mustafa iz Sjenice
Ul. Neznanih junaka bb
Tel. 72 771
br. l.k. 43003
Zaključak:
2. Muratović Began iz Sjenice
Selo Žitniće
Sjenica
tel: 0638354278

Podnijete su krivične prijave 25.05.2001 PROTIV:

3. Bibić Sadat, selo Ugao, SO Sjenica;
4. Bibić Šefko, selo Ugao, Sjenica;
5. Bibić Sabit, selo Ugao, SO Sjenica;
6. Bibić Abit, selo Ugao, SO Sjenica;
7. Hukić Elmaz, selo Ugao, SO Sjenica
8. Hukić Abaz, -II-
9. Hukić Redžep, -II-
10. Hukić Braho, -II-
11. Hukić Ibrahim -II-

12. Kuč Abit - -II-
13. Kuč Rečko -II-
14. Camović Munir -II-
15. Seferović Taip -II-
16. Turković Hako, selo Doliće, SO Sjenica

Sandžačkom odbor za zaštitu ljudskih prava i sloboda Novi Pazar podnio je 18.06.2001. godine nove krivične prijave za krivična dela teške telesne povrede iz čl. 53 st 2, iznuđivanje iskaza iz čl. 65 st. 1 i 2, zlostave u službi iz čl. 66 KZS, izvršena u toku PROTIV:

1. Paunović Dragana, MUP Sjenica
2. Milana Nedića, MUP Sjenica
3. N. N. lica

OŠTEĆENA LICA:

1. Hafiz Burović, selo Čitluk, Sjenica
2. Nusret Burović, selo Čitluk, Sjenica
3. Alija Burović, selo Čitluk, Sjenica
4. Musa Škrijelj, selo Boroštica, Tutin

Na osnovu potpisanih punomoćja, po predhodnom dogovoru sa JUKOM-om, sve oštećene zastupa Hot Mehmed, advokat iz Novog Pazara. Punomoćnik oštećenih Hot, je u više navrata intervenisao kod Okružnog tužilaštva u Novom Pazaru radi preduzimanja odgovarajućih službenih radnji u vezi podnijetih prijava, gdje je prvo dobio odgovor da je tužilaštvo tražilo određene provjere preko MUP-a, koje navodno nije dobilo ni posle dužeg vremenskog perioda, a na zadnjem sastanku sa zamenikom Okružnog tužilaštva Bačićanin Redžepom, rečeno mu je da dostavljeni materijal nije dovoljan za pokretanje krivičnog postupka protiv prijavljenih, te da je potrebno da Odbor dostavi i drugu dodatnu dokumentaciju, izražavajući namjeru da pozove Predsjednika Odbora Kačar Semihu na razgovor u vezi novih dokaza.

Advokat Hot je na takav postupak tužilaštva reagovao tako što je istakao da je za stavljanje zahtjeva za sprovođenje istrage dostavljeno dovoljno dokaza /svojeručno date izjave, lekraska uvjerenja, fotografije/, a da se od MUP-a mogu tražiti samo podaci o licima koja su označena kao NN. Takođe je istakao da Sandžački odbor i oštećeni ne mogu voditi privatnu istragu, zašta je ovlašćen samo istražni sudija po zahtjevu tužilaštva, obzirom da se radi o krivičnim djelima koja se gone po službenoj dužnosti i da tužilaštvo neopravdano odugovlači postupak pokretanja istrage protiv prijavljenih lica, te ako oni ni do kraja novembra meseca ne budu pokrenuti postupci, da će se Sandžački odbor obratiti za intervenciju Republičkom tužilaštvu.

3)

Sandžački odbor za zaštitu ljudskih prava i sloboda u Novom Pazaru podnio je 4.02. 2002. godine krivične prijave:

OŠTEĆENI:

1. Hasić Taip - Taško iz sela Bioc - Karajukića Bunari opština Sjenica.
2. Smajović Mehmed - Meho iz sela Draževića opština Sjenica
3. Brulić Mulaza iz sela Raždaginja opština Sjenica.
4. Brulić Ismail - Smajo, selo Raždaginaj, opština Sjenica
5. Muratović Suljo iz sela Žitnića, opština Sjenica.

OKRIVLJENI:

1. Stevanović Radoslav
 - 2.. Karličić Milić i
 3. Rosić Goran radnici SUP-a u Novom Pazaru.
- Mile Nedić, radnik SUP-a u Sjenici.

KRIVIČNA PRIJAVA

- za krivično delo zlostave i iznuđivanja iskaza iz čl. 65 st. 2 u vezi st.

1 KZS

Dostavljeno vam prijave
krivičnih prijava

SANDŽAČKI ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA

9. maj 1994. godine, Sjenica

U prostorije MUP-a u Novom Pazaru po ponovnom pozivu javio se Džigal Mustafa (62) iz sela Trijebine (SO Sjenica), predsjednik Mjesnog odbora SDA za ovo selo.

Tom prilikom je ispitivan i tučen od 8 ujutru do 17 sati. Tučen je po cijelom tijelu palicama, pesnicama, nogama. Zbog zadobijenih povreda 11.05. se javio u sjeničku bolnicu gdje je zadržan u internom odjeljenju sve do 16.05. kada je upućen na Hiruško odjeljenje bolnice u Novom Pazaru.

(Napomena: U svojoj izjavi Džigal između ostalog kaže: "Stigao sam u Novi Pazar u ponedjeljak (9. maja o. g.) po pozivu iz novopazarskog MUP-a. Pita me jedan u MUP-u: Jesi li ti gazda Mustafa Džigal? Jesam, kažem. Čekao sam petnaest minuta. Kaže on meni: Mustafa, znaš li ti zbog čega smo mi tebe ovdje pozvali? Ne znam, odgovorih mu, ja nemam zbog čega ste me pozvali, već samo golu dušu da vam dadnem. Ja da sam imao to oružje ne bih dozvolio da se ovoliko ljudi izživljavaju na mene. Kaže on meni, zove se Krličić podignuvši se sa stolice-imaćeš, imaćeš tursku ti majku tvoju..., a onda mi reče da se sazujem, obuću i čarape. Reče mi da skinem kaput. Te ja skidoh i kaput. - Penji se na tu stolicu. (pokazuje nam kako je čučnuo na koljena na stolicu da bi lakše mogli da ga tuku policijskim palicama po tabanima). Vidite braćo i djeco draga, nama Muslimanima nema medeta. Glava mi je bila ovako uza zid. Upozorava me jedan od njih - da ne naslanjam glavu na zid, govoreći: Majku ti tursku - ti još ne znaš gdje si došao. Psovali su me, bili me po tabanima onom palicom, po glavi i leđima. Krivio sam se od bolova. Jedan od njih koji me najviše tukao stavljao mi je onu palicu u usta, nije pravo nego stranom. Vještačke vilice sam bio skinuo i sakrio u džep. Pao sam dole prebijen i ponižen. Odjednom, čujem, neko mi reče - diži se odatle. Ja sam se digao. Neko mi je nasuo vode, iza mene, jedan metar. - Gazi ovdje, reče mi. Ja sam gazio. Čistio sam noge jedno pet minuta.- Priđi ovamo, kaže mi policajac. Ja sam prišao. Udario me nekoliko puta onom palicom po leđima i glavi. Kad me je udario sa zemljom me je sastavio. Bio me je i po rukama desetak puta, ja sam turio ruke među noge. On me saleteo pa opet po leđima, u grudima me bio i bio boksovima. Posrnuo sam da padnem, on me dočeka nogom. Uhvatio me ovdje za jaknu i rekao mi: rok ti je dva minuta da se obučeš, a ja ne mogu da sastavim ruke ni prste od batina. Ne mogu da uzmem čarape i da ih navučem na noge. Obuo sam jednu nogu nekako, šuteo, vode mi nisu dali, a nisam ni jeo ni pio dva dana i dvije noći, koliko se moj babo digao iz groba. Nemam dijete, sve će te prekupati, neću reći da nešto starih cijevi kod nekog nebih našao. Mene su djeca davno otišla u svijet, samo sam sa ženom i jednom djevojčicom malom, unukom ovog mi sina. Oni meni opet: - Kako nemaš tursku ti majku, pa me složi po lubini. Dočeka me drugi krvnik sa palicom i boksovima. Na uši nisam čuo ništa, dobio sam upalu uha. Opet su nastavili da me biju. Drao sam se kao kurjak. Oni se umore bijući me, dođu drugi koji ih odmijene. Tako do dvanaest sati. Zapamtiću do groba dvaespeticu, sobu gdje su me tukli. Tu sobu poznaju i drugi ljudi sa Pešteri koji su jeli ćutke. Kad je bilo dva sata posle podne, došao je onaj glavni, kada je hteo da napusti i rekao mi: - Čiča, otidi dolje kod onija, da te nebi ovdje tražili. Ja sam majku moja sašao, svukao se niz one stepenice sa trećeg sprata. šuteo sam dolje i šuteo, kad je bilo pola četiri, došao je Aničić i pozvao me ozgor preko onih stražara. I ja sam se odvukao gore kao prebijena kučka, ne mogu na noge na na ruke uz one stepenice. Muka moja. Ušao sam opet u dvaespeticu. Pitao me Aničić: - Jesi li se smislio za oružje? Ja njemu opet ono isto - nemam oružje. Oni opet nastaviše da me biju.

I batine su bile sve do devet naveče. U devet je došao jedan žuti. On mi je rekao da je on načelnik, mlad čovjek, i on me pita za pušku. Ja mu kažem da je nemam. Gradio sam kuće, nisam kupovao puške ni jedna vrata nema a ako ustreba da će mi valjda dati tu pušku da branim državu. On meni kaže - ti ne begenišeš ovu državu, hoćeš neku drugu. Ja mu rekoh: da je to neko ogriješio dušu ko vam je rekao da ja imam oružje. On mi se nakostriješi i zaprijeti mi ovim riječima: Daćeš i svaki onaj metak kao i oružje koje si kupio za sinove. Koliko imaš sinova, pitao me? Ja njemu odgovorih, imam četiri. Pita me gdje su ti dvojica? Rekoh mu da su dvojica u Sarajevu a dvojica su mi radili u sjeničku Poštu, ovaj mlađi ode u Njemačku, dok ovaj drugi uzeo malo odmora kako su me ovi isprebijali. Vodi me do ljekara odkako ste me vi isprebijali. Riječ dvije, on meni kaže: mamu ti pa me utišti pod batinu, čini mi se ni nebesa me ne mogu sastaviti. Vidite kakav sam ja bogalj, starac sam, da sam u mlađim godinama ne bih ja ovdje ni došao. Jer, jedanput duša ispada, a hiljadama jok. A mene je duša hiljadama, ispadala, ispadala...

Pustili su me onako jadnog i poniženog iz MUP-a, poručujući mi da im se ponovo javim iduće sedmice i da ću ja progovoriti kako treba. Ja sam izašao odatle i krenuo ulicom, ne znam ni kuda. Odnekud je naišao neki taksista, ne znam ko je. Sjećam se da sam mu rekao: vodi me na Hadžet kod džamije, dako nađem neke moje rođake na teravije. Djeca mi pofaljavaše gore, snaha mi i žena, sin... Kad je vidio šta je je bilo samnom onaj taksista nije htio da mi naplati vožnju. Otišao sam kod Jusufa Beširovića, on me uveo u kuću, zavili su mi ruke u so, crni luk, javio sam sinu da sam tu kod njega. On je zovnuo njegovog pašenoga, tako da su došli kolima, te me uzo gore. Cijelu noć vala niko nije ni zaspao, mijenjali su mi onaj luk i slane krpe po nogama, grudima i leđima, po čitavom tijelu. Posle sam otišao kući gdje su klali neku jagnjad i jarad te me uvijali u te kože, a onda me moji odvedoše u bolnicu te sam ležao pet-šest dana. Ljekari mi rekoše: ne smijemo više da te zadržavamo, od ovih bolesti mi ne liječimo adžo- Mustafa, već od drugih bolesti. Evo, napisali su mi uput ovdje da ostanem u novopazarsku bolnicu, doveo me Džemail Suljević i moj sin. Rekoše mi da odnesem sve to što imam od dokumenata kod hirurga i da mi izdaju to ljekarsko uvjerenje. Ubijen sam, ali nemam loma, inekcoje sam kao i infuziju primao u Sjenicu. Krvario sam na obadvije nužde dva-tri dana, da izvinite kao moj evlat, teško mi je bilo. Jedno veče sam gotovo umro. Došao je ljekar tu i dao mi nešto te sam popio te me drop malo uminuo. Eto, to sam doživio u mojih šezdeset i nekoliko godina. Nikad nisam išao kod ljekara, čak ni tabletu nisam popio.

Sin koji je otišao u Sarajevo prije 25 godina prošle godine je poginuo na onu Kosu sjeničku, na Žuču. I moj sinko, sve dok su me tukli pominjali su mi tog sina. Gore je najgori neki Mile Nedić, tuče ljude kao krvnik, od njega zaplati čitava Pešter. Kad me vidio na ulicu, gleda me i maha glavom, kao da mi prijete.

Da li ima ide mjesta za nas, crne Muslimane i da se vrata neke države otvore kako bi nas zaštitili od dušmanske ruke, jer se ne može ovako dalje!? Daj, tražite kumim vas bogom takva vrata i da bežimo, ostadosmo katal, bez roblja (porodice), slobode i zdravlja. Bolje je i onako u Bosni da nas bacaju u Drinu, nego ovako pod batinu i motku. Niti mrem niti živim. Da jedem ne mogu, da spavam ne mogu, da se savijem ne mogu, nemam mira u mozak. Malo postrucnem u kolima, mali mozak igra baš kao da si ga svezao za uzicu pa radi sa lastikom. Ja sam bio 48 sahata uvijen u one kože, kako bi mi izvukle uboj, niko nije mogao ući od smrada tih koža. Svu sam tu muku trpio.

Nisam ja jedini. Mlogo je mladina slomljeno tako i otišlo u crnu zemlju. A eto, koji sam bogalj, i opet mi srce ne prepuče. A valahi i bilahi po hiljadu puta da nije što nije, ja bih skratio sve ove muke.

Ljudi iz Trijebina imaju pozive, ali kad su mene vidjeli kako sam prošao, ne smiju da siđu u MUP. Biju ih gore, natjeravaju da priznaju da imaju to crno oružje. Dobijaju pozive, ali ne smiju da odu, jer znaju šta ih čeka. Stigli su pozivi za Karišike: Ramiza, Haruna, Omera i druge. Rahman Kadušić pobjegao je u Tursku. Svaki ga dan traže

kolima. Ada sve zlo i nesreća je ostalo. Ono što je valjalo, otišlo je. Ostali su bogaljevi, starci pred grobom. Dva konja imam i jedno ždrebe, imam deset-dvanaest ovaca, rekoš im - ljudi nemojte me više dirat, uzmite sve to mala što imam, kupite tu pušku, halalosum, ja sam garib, ne mogu ni ovako da živim, žalostan sam i tužan...A oni meni starom kažu: hoćeš li Titovinu, tebi ne godi ova država, pa mi skatari majku tursku... A pjevaju pa me cipacijelog ulijpiše. Da sam znao šta će radit sa mnom ja bih se obesio. I velim onima koji idu kod tih kaura, bolje vam je i svjetlije da se obesite. Ovog mi Kur'ana (vadi iz džepa minijaturno izdanje Kur'ana) sto puta sam rekao: Nemam pušku sem da se obesim. A oni meni - obesi se.

Šta će Alah dati, kad nemam ništa. Mi smo naše prežalili, prepričali. Pomoći niodkoga nemamo. Vi ne znate šta je muka...

Dolazili su oni iz KEBS-a. Pitaju me: ko ti je dolazio? Ja orao njivu s unukom djeca su radila dolje u Sjenicu, oni ljudi svratili. Ustravljeni smo, jeste da nas je strah, mira nema. Šta radio i ta televizija priča, da poludimo, ništa drugo. Eto, tako je tekla stvar. Da su mogli progunuli bi me, zašto sam ja nešto pričao Kebsovcima kada su me pitali. A oni meni: što oni dođoše baš kod tebe? Velim - put ih nanio kod moje kuće, a drugi ide niz polje, pravo pod kuću moju. Oni svratili kod mene. Žena mi donijela ručak, ova mi mala unučica trči i veli mi: djedo, djedo, neki ljudi došli, zovu te. Ostavih ja onaj ručak i odoh da vidim ko je to došao. Bješe nekoliko ljudi i još dvoje troje pored njih, razgovaraju. Odmah su me pitali - šta se čini ovdje, da li vas je strah? Kažem ja njima, da se ovdje često vrši taktička obuka vojske oko škole čitav puk, razapinju ono oružje, pucaju, ona djeca dolaze kući plaćući, strah ih je. Bježala su djeca od tih taktičkih vježbi koje su se izvodile oko naših kuća, ostavljali stoku koju su čuvala. O tome sam im pričao, kako je bilo. A mene jedan iz MUP-a kaže - hoćeš li da ti pustim ono što si pričao. Ja mu velim: sve ono što sam rekao ja ću da vam ponovim. Ja nikad neću pljunut pa lizat, to što sam rekao, neću ni da poreknem. Tada je bio sa Kebsovcima Izet Beširović i Asim Muminović. Mene politika nikad nije zanimala. Ja ne znam ko me cinkario kod mupovaca...

Mene pukla hala da radim, dvadeset vreća žita sam ja poorao i posijao, bez ovog djeteta. Oko tri hektara ledine i strnja što sam ja zaoro. Neka imaju da jedu, jer nailaze gladne godine, nemirne i nesigurne godine. Dva hektara livade sam zasadio crnim i bijelim borom kao smrčom, brezom, ivom i arišem. Sve se to primilo i odraslo, ima ima stigle šume za rogove za kuću. Sve sam to ja radio. Dvije kuće u Sarajevo napravio, dvije u Sjenicu, kuću kupio u Trijebine, staru gradio u Trijebine, djecu zaposlio, danas mi se sve to vraća zlom i čemerom. Vjerujte mi da bih više želio smrt nego ovakav život").

Mustafa Džigal

Mustafa Džigal

BR 43 003